

Κατερίνα Ζωντανού

HUMAN NET

Εικόνες: Γιώργος Δημητρίου

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ένας μικρός χαλασμός

Το ξέραμε από την προηγούμενη μέρα. Μας το είχε ανακοινώσει επίσημα την τελευταία ώρα η δασκάλα: «Αύριο θα έρθει ένα καινούριο παιδί στην τάξη μας».

Επικράτησε ένας μικρός χαλασμός. Αρχίσαμε να στριφογυρίζουμε στις καρέκλες μας μουρμουρίζοντας – χαμηλόφωνα στην αρχή, μετά δυνατότερα, μετά ακόμα δυνατότερα και όλο και ανεβαίναμε επίπεδο κάθε φορά που διαπιστώναμε ότι η κυρία δεν είχε βάλει ακόμη τις φωνές. Είχαμε πάρει φόρα και εκτοξεύαμε τις ερωτήσεις σαν βολίδες, πώς το λένε, από πού θα έρθει και γιατί και πώς. Τέλεια ευκαιρία να γλιτώσουμε γεωγραφία. Αλλά η δασκάλα Σφίγγα, δεν της αρέσουν κάτι τέτοιες φλυαρίες την ώρα του μαθήματος. Μπορεί να είναι καινούρια, αλλά μας έχει καταλάβει, «δεν είναι να σας δώσει κανείς αέρα», όλο αυτό λέει. Μέσα έχει πέσει. Εμάς μας αρέσει πολύ ο αέρας.

«Αγόρι ή κορίτσι, κυρία;» τοίριξε η Μελίνα στη δια-
πασών.

Αυτό ήταν. Η κυρία με ένα δυνατό χτύπημα του χάρακα
στην έδρα το τέλειωσε το πανηγύρι. Όταν πια δεν ακου-
γόταν κιχ, είπε ήρεμα: «Ήσυχα, παιδιά... Είναι αγόρι. Τον
λένε Λεωνίδα» και εκεί εξαντλήθηκε η φλυαρία της.

Λεωνίδας! Το όνομά του μας θάμπωσε. Εγώ τον φαντά-
στηκα αμέσως ψηλό και θαρραλέο, να μπαίνει με την πε-
ρικεφαλαία του στην τάξη μας και να κάθεται δίπλα μου
ακουμπώντας την ασπίδα και το δόρυ του στο πάτωμα.

«Σπαρτιάτης είναι;» μουρμούρισε ο Αντρέας, που κά-
θεται ακριβώς πίσω μου, και η δασκάλα τον αγριοκοίταξε.

Έτσι κάνει πάντα ο Αντρέας. Όλο ειρωνεύεται και πα-
ριστάνει τον έξυπνο. Τις πιο πολλές φορές όμως το κάνει
στα μουλωχτά και οι δάσκαλοι δεν τον ακούνε.

«Θέλω να είστε ευγενικοί μαζί του για να προσαρμοστεί
εύκολα» είπε η δασκάλα χωρίς να πάρει το βλέμμα της απ’
τον Αντρέα. «Ξέρετε, δεν είστε πια μωρά».

«Και γιατί φεύγει από το σχολείο του, κυρία;» ρώτησα
κι εγώ ευγενικά ευγενικά.

Αλλά εκείνη δεν ήταν καθόλου ευγενική.

«Πολλά ρωτάτε! Μάθημα τώρα!» φώναξε και, σηκώνο-
ντας τον χάρακα, βάλθηκε να μας δείχνει κάτι νησιά στον
χάρτη.

Χωρίς δόρυ κι ασπίδα

Την άλλη μέρα περιμέναμε με περιέργεια τον καινούριο. Είχε τελειώσει η ορθογραφία και αυτός ακόμη να φανεί.

«Θα έρθει την τρίτη ώρα, όταν θα έχουμε ιστορία» μας ενημέρωσε η δασκάλα, που δεν την είχαμε αφήσει σε ησυχία απ' το πρωί.

Ένα ανόρεχτο «ααα...» απλώθηκε στην τάξη και έσβησε άδοξα.

«Γιατί; Με τα πόδια θα έρθει από τη Σπάρτη;» μουρμούρισε από πίσω μου ο Αντρέας και χασκογέλασε.

Μαζί μ' αυτόν χασκογέλασε και ο Σωτήρης, ο διπλανός του, αλλά η δασκάλα δεν τους άκουσε.

Όταν μπήκαμε για ιστορία, χτύπησε επιτέλους η πόρτα.

«Ναιαιαιαιαι;» απαντήσαμε όλοι μαζί και ο διευθυντής εμφανίστηκε χαμογελαστός στην πόρτα.

«Ηρθε ο νέος σας μαθητής!» ανακοίνωσε στη δασκάλα.

Μετά, κάνοντας ένα βηματάκι πιο μέσα, είπε σε εμάς ότι από σήμερα θα είχαμε έναν καινούριο συμμαθητή με τον οποίο ήταν σίγουρος ότι θα γινόμασταν καλοί φίλοι.

«Και πού το ξέρεις εσύ;» του ξέφυγε δυνατά του Αντρέα και ο διευθυντής τού είπε να κατέβει μαζί του στο γραφείο για να συζητήσουν.

Έτσι κάνει ο διευθυντής, δε φωνάζει, μόνο συζητάει και συνήθως συζητάει με τις ώρες – αυτή τη φορά θα είχε πολλά να πει, γιατί τον Αντρέα δεν τον είδαμε πριν από το επόμενο διάλειμμα. Ύστερα ο διευθυντής πήγε στην πόρτα και, κοιτάζοντας έξω στον διάδρομο, είπε στον Λεωνίδα που δεν είχε ακόμη φανεί:

«Έλα, Λεωνίδα, εδώ είναι η τάξη σου, παιδί μου».

Είκοσι τρία ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν στο άνοιγμα της πόρτας για να δουν τον Λεωνίδα. Το δικό μου βλέμμα κόντευε να φτάσει στο ταβάνι, τόσο ψηλό τον περίμενα. Όταν εμφανίστηκε ο Λεωνίδας, χρειάστηκε να κατεβάσω πολύ το βλέμμα μου για να τον κοιτάξω στα μάτια. Ναι, δε θα το πιστέψετε, αλλά ήταν κοντός. Πιο κοντός κι από μένα, που είμαι τελευταίο μπόι. Ο Αντρέας, που είχε σηκωθεί για το γραφείο, φούσκωσε τις πλάτες του δίπλα απ' τον αδυνατούλη Λεωνίδα και με αέρα παγκόσμιου πρωταθλητή ακολούθησε τον διευθυντή στην έξοδο. Προτού αποχωρήσει έκανε κάτι φιγούρες στο κοινό και βγαίνοντας βρόντηξε και την πόρτα.

Ο Λεωνίδας ήταν κατακόκκινος. Η δασκάλα τον έβαλε να καθίσει δίπλα μου – ναι, ακριβώς όπως το είχα φανταστεί, αλλά χωρίς δόρυ και ασπίδα. Όλη την ώρα δε μιλήσαμε καθόλου – είμαι κι εγώ λιγάκι ντροπαλός, αλλά και η κυρία δε σηκώνει κουβέντες στο μάθημα.

ΒΡΑΧΕΙΑ ΛΙΣΤΑ
ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ 2018

Ο Αντρέας κάνει δύσκολη τη ζωή του Λεωνίδα στο σχολείο. Ο Λεωνίδας δεν αντιδρά. Ο Πέτρος, ο διπλανός του Λεωνίδα, αντιμετωπίζει το δίλημμα: Να πάει κόντρα στον φόβο του και να μιλήσει, με κίνδυνο να γίνει κι αυτός στόχος; Ή να πάει κόντρα στη συνειδήσή του και να σωπάσει για να προστατευτεί; Υπάρχουν άραγε μόνο αυτές οι δυο επιλογές; Με μια μικρή άρκτο στο ταβάνι, ένα παιχνιδι στο τάμπλετ και πολλούς ποντικούς στον ορίζοντα, θα καταφέρει ο Πέτρος να βρει έναν άλλο δρόμο;

ISBN:978-618-03-2634-5

9 786180 326345

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82634